

Moaştele sfinţilor

Închinarea la moaştele sfinţilor apare încă din Biserica primară. După credinţa ortodoxă, trupul rămâne un templu al Duhului Sfânt chiar şi după moarte. Izbăvite, cărăţite, sfinţite prin Sângele lui Hristos şi Duhul ce sălăşluieşte înlăuntrul lor, trupurile sfinţilor sunt parcă îmbibate până la oase cu sfinţenie. Sfântul Chiril al Ierusalimului (sec. IV) scrie: "Chiar dacă sufletul nu mai este de faţă, în trupul sfinţilor sălăşluieşte o putere, din pricina sufletului lor cel drept care a locuit atâţia ani în el sau s-a folosit de el ca de un slujitor" (*Cuvântări catehetice* XVIII, 169).

P.S. Kallistos Ware ne aduce aminte că închinarea adusă moaştelor sfinţilor în Biserica Ortodoxă porneşte dintr-o foarte elaborată teologie a trupului: "Credinţa în îndumnezeirea trupului şi în eventuala sa înviere ajută la explicarea venerării moaştelor în Ortodoxie. Întrucât trupul e mântuit şi sfinţit o dată cu sufletul, şi întrucât trupul va învia din nou, este cât se poate de potrivit ca creştinii să arate cinstire rămăşişelor trupeşti ale sfinţilor. Cinstirea moaştelor nu este rodul ignoranţei şi superstiţiei, ci izvorăşte din foarte elaborată teologie a trupului".³³

Citim în *Mucenicia Sfântului Policarp*: "Deci mai târziu am ridicat oasele lui, mai preţioase decât pietrele scumpe şi mai valoroase decât aurul, şi le-am aşezat undeva departe, într-un loc potrivit. Acolo Dumnezeu ne va îngădui, pe cât e cu putinţă, să ne adunăm laolaltă cu bucurie şi cu veselie, spre a prăznui ziua muceniei sale ca zi de naştere, întru pomenirea acelor atleţi care mai înainte s-au mutat, şi spre a-i întări şi a-i pregăti pe cei ce urmează a veni mai pe urmă."

32 *Eastern Christendom*, op. cit.

33 "The Transfiguration of the Body", în *Sacrament and Image*, editată de A.M. Allchin; Fellowship of St. Alban and St. Sergius, 1967.